யைப் போலவே சித்தர்களுடைய பாடலும் உடம்பெடுத்துக் கவி வடிவத்திலே உலவுகிறது. வினைக்கு ஈடான யாப்பு வடிவை மேற் கொள்ளுகிறது சித்தர் இலக்கியம். மிகமிக நுட்பமான பொருளை இலக்கணச் சூத்திரம் போன்று சொல்லவேண்டிய நிலை எழும்போது, சித்தர் தாம் விலகிநின்று தம் கொள்கைளை மட்டும் இலக்கண அமைதிகொண்டு செய்யுளாக மொழிந்துவிடுகிறார். தொல்காப்பியம் அல்லது நன்னூலிலுள்ள சூத்திரம் போன்று அந்தப் பாடல் அமைந்து விடுகிறது. சான்றாக :

ஒன்றது பேரூர்
வழியாறு அதற்குள
என்றது போலே
இருமுச் சமயங்கள்

மேற்கண்ட பாடலை ஆராய்ந்து பார்த்தோமானால் இலக்கண சூத்திரத்தைச் சொல்வது போன்ற வடிவத்திலே இந்தப் பாடல் அமைந்திருக்கிறது. இதற்கு முந்தைய பாடல்கள் அல்லது பின்னைய பாடல்கள் போன்று அதே யாப்பு அமைதியிலே இருப்பினும் இந்தப் பாடலின் வடிவ அமைதிக்குள்ளே ஒரு சூத்திரம் போன்ற போக்கு அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

தீயினும் வெய்யன்
புனலினும் தண்ணியன்
ஆயினும் ஈசன்
அருளறி வாரில்லை

இந்தப் பாடலில் சித்தர் தமது மோன சமாதியிலிருந்து வெளிப் பட்டுத் தனியாக நின்றுகொண்டு ஒரு பேருண்மையைச் சொல்லுகின்ற போக்கு அமைந்திருக்கிறது.

இதே யாப்பில் அமைந்த இன்னொரு பாடலைப் பார்க்கலாம்:

ஆன்கன்று தேடி
அழைக்கும் அதுபோல்
நான்கன்றாய் நாடி
அழைத்தேன்என் நாதனை

இந்தப் பாடல் சித்தர் விலகிநின்று பாடுகிற பாடலன்று. தம்முடைய உள்ளும் தாமும் அந்தப் பாடலின் பொருளிலே தோய்ந்துநின்று தம் குரலிலே தம் அனுபவத்தை வெளியிடுகிற பாங்கிலே இந்தப் பாடலின் போக்கு அமைந்திருக்கிறது. இது வெறும் சூத்திரம் இல்லை. அதே சமயம் வெறும் தோத்திரமும் இல்லை. இரண்டுக்கும் இடையில் சூத்திரமும் தோத்திரமும் அற்ற மெய் அனுபவ வெளியீடாக இந்தப் பாடல் வருகிறது. இது ஒருவகை.

இனி, இந்த இரண்டு வகையான பாடல்களிலிருந்தும் மாறி, மரபோடு மொழிவதும், இதயம் தோய்ந்துநிற்கிற நெகிழ்ச்சியிலே மலர்வதுமாகிய வடிவத்திலே அமைந்த பாடல்களும் சித்தர் இலக்கியத்திலே உண்டு. சான்றாக, கருவூர்த்தேவர் என்ற சித்தர் பெருமானுடைய ஒரு பாடலைப் பாருங்கள்:

நையாத மனத்தினனை
நைவிப்பான் இத்தெருவே
ஐயாநீ உலாப்போந்த
அன்றுமுதல் இன்றுவரை
கையாரத் தொழுதருவி
கண்ணாரச் சொரிந்தாலும்
செய்யாயோ அருள்? கோடைத்
திரைலோக்கிய சுந்தரனே

இதுவும் சித்தர் பாடல்தான். இதனுடைய இயக்கம் வேறு வகையான வடிவத்திலே உருவம் எடுத்து உலவுகிறது. எப்படி யென்றால், வீதி உலாவந்த எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் எழிலிலே உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்த பேதை தன்னை இழந்து, அந்தத் தன்மையை உள்ளமும் உடலும் உருகிநின்ற நிலையிலே எடுத்து இயம்புகிற ஆன்மநேய வெளியீடு ஆகும் இந்த அரிய பாடல். அதனுடைய வடிவ அமைப்பிலே சூத்திரத்தைப் போன்ற விலகிநிற்கும் தன்மை இல்லை. அதே சமயம் தோத்திரம் போன்று இல்லாமல் உண்மையின் வெளியீட்டுக் கிளவியாக மட்டும் தோற்றம் தருகிற தன்மையும் இல்லை.. இந்த இரண்டிலிருந்தும் மாறுபட்டு, தனி உயிரும் பரம்பொருளும் பிணைந்து நிற்கின்ற அந்த ஈர்ப்பு நிலையிலே பசுவானது பதியை நாடுகின்ற பான்மையில் உயிர் உருக்கத்தோடு பாடல் வடிவெடுக்கிறது. இந்தப் பாடலிலும் எளிய சொற்களே உள்ளன. அந்தச் சொற்கள் எடுத்துக்கொண்டுள்ள வடிவம் முற்றிலும் மாறுபட்டது.

யாப்பு

செய்யுள் வடிவம் என்று சொல்லுவதற்கும், செய்யுளின் யாப்பு அமைதி என்று சொல்லுவதற்கும் இலக்கிய அடிப்படையிலே எத்தனைய இலக்கண மாறுபாடுகளையும் நாம் கூற இயலாது எனினும், அந்தப் பாடல்களின் சாயலிலே ஓர் ஒலிவடிவம் அமைந்து நிற்கிறது அல்லவா? அந்த வடிவத்திலே நுட்பமான ஒரு மாறுபாடு இருப்பதை ஆய்ந்து பார்த்தால் புரிந்துகொள்வோம்.

ஒரே யாப்பு அமைதியில் உருவெடுத்துள்ள இரண்டு வெண்பாக்கள் இருக்கலாம். எனினும் அவற்றின் ஒலிவடிவச் சாயலிலே மாறுபாடுகள் அமைவது உண்டு. அசை, சீர், தளை ஆகியவற்றிலே இரண்டு பாடல்களுக்குள் யாப்பு ஒன்றேயாயினும், அவற்றின் ஒலி அமைதியிலே மாறுபாடு இருப்பதைச் செவியின் நுகர்ச்சியினால் நாம் உணர்ந்து கொள்ள இயலும். இலக்கண முறைப்படி அவை இரண்டும் யாப்பின் அமைதியிலே ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவையாகவே கணக்கிடப்படும்.

இந்த அடிப்படையில் ஆராய்ந்தோமானால் சித்தர் இலக்கியங்களின் யாப்பு அமைதி மூன்று வகைப்படும்.

முதலாவது வகை : தமிழ் மொழியின் இலக்கிய இலக்கண வரலாற்றிலே அறுதியிட்டு ஒப்ப முடிந்த முடிவுகளாக வருகின்ற வழிவழிச் செய்யுள் மரபின் வடிவத்திலே அமைந்த பாடல்கள்

முதலாவது வகையாகும். அதாவது ஆசிரியம், கலி, விருத்தம் என்று பேசப்படுகின்ற யாப்பு அமைதியிலே, புலவர்கள் ஒப்புக்கொண்டும் கையாண்டும் வருகின்ற மரபுவழி வடிவங்களிலே தொல்காப்பியர் போன்ற இலக்கண மேதைகள் வரையறுத்துள்ள யாப்பு வடிவங் களிலே அமைந்துள்ள சித்தர் பாடல்கள் முதல்வகை. காரைக்கால் அம்மையாருடைய வெண்பாக்கள், திருமாளிகைத்தேவர், கருவூர்த் தேவர், பட்டினத்தடிகள் போன்ற சித்தர்கள் அருளியுள்ள மரபுச் செய்யுள்கள், பல காலத்திலும் பல இடங்களிலும் தோன்றி இலக்கண இலக்கியச் செம்மையோடு பாடிய சித்தர்களின் கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடல்கள், தாயுமானவர் போன்ற ஞானிகள் அருளிய விருத்தங்கள் முதலிய சித்தர் பாடல்களெல்லாம் இந்த முதலாவது வகையிலே அடங்கும்.

இரண்டாவது வகை : செய்யுள் வடிவம் என்று சொல்லும்போது இயற்புலவர்கள் கையாண்டு வருகின்ற வடிவங்களையே நாம் குறிப்பிடுகிறோம். இந்த வகையான வடிவங்கள் தவிர, பிரபந்தங் களிலும் சிற்றிலக்கியங்களிலும் கையாளப்பட்டுவருகின்ற பாவினங்கள் பல இருக்கின்றன அல்லவா? இந்த வகையிலே அமைந்த சித்தர் பாடல்களும் ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளன.

பள்ளு, குறவஞ்சி, நொண்டி நாடகம் போன்ற பிரபந்தங்களிலே வருகிற பாவினங்களும், காவடிச்சிந்து, நொண்டிச்சிந்து, ஆனந்தக் களிப்பு போன்ற சிற்றிலக்கியப் பாவினங்களும் சித்தர் இலக்கியத்திலே காணப்படுகின்றன. பொருளமைதியிலும், ஆன்ம அறிவியலிலும் இந்தப் பாடல்கள் மற்றச் சித்தரின் செய்யுள்களைப் போலவே பிறப்பெடுத்திருப்பினும் இவற்றின் வடிவத்தினால் அந்தப் பாடல் களிலிருந்து வேறுபட்டு நிற்கின்றன. ஒரே கடலைமாவு வகை வகையான பற்பல தின்பண்டங்களாக உருவெடுப்பதுபோல, ஒரே ஆன்ம ஞானம் ஆயிரம் ஆயிரம் வடிவங்களிலே காவடி எடுத்து ஆடியும், குதிநடை நடந்தும், வழிநடை சென்றும், கொட்டுடனும் மேளத்துடனும் குதித்தாடிக்கொண்டும் உலாவருகிறது.

மூன்றாவது வகை : சித்தர் இலக்கியத்திலுள்ள மூன்றாவது வடிவமைப்பு முற்றிலும் இசைப்பாடலின் அமைப்பு ஆகும். தொல் காப்பியத்திலே வருகின்ற உரு என்ற வகையிலும், பண்ணத்தி என்ற வகையிலும், இக்காலத்திலே வழங்கிவருகின்ற கீர்த்தனை, பதம் போன்ற வடிவங்களிலும் அமைந்துள்ள சித்தர் பாடல்கள் மூன்றாவது பிரிவிலே அடங்கும். இந்தப் பாடல்களும் உட்கருத்திலும், பொருள் ஆழத்திலும் மற்றச் சித்தர் பாடல்கள் போலவே இருப்பினும் அவற்றின் இலக்கிய நடைமுறையானது இசையோடு கலந்த பாங்கிலே தாளம் தட்டிக்கொண்டு வருகின்றது. இந்த வகையான பாடல்கள் பாணர்களின் இசைமுறைக்கு ஏற்ற எல்லாவகைகளிலும் அமையாவிடினும், விரிவிலும் தொகையிலும் குறிப்பிட்ட 10, 12 வடிவங்களிலே அமைந்து, குறிப்பிட்ட 10, 12 பண்களிலே பாடப் படுவனவாகப் பாடுவோருக்கும் கேட்போருக்கும் உள்ளத்தில் சிலிர்ப்பு ஏற்படும் வகையில் எளிய சொற்களிலே இசைப் பண்போடு அமைந்து காண்கின்றன. இந்தப் பாடல்கள் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்

கூறுகின்ற பாவின மேற்கோள்களிலிருந்து இன்று வழங்கிவருகின்ற பல்லவி, அனுபல்லவி, சரணம் வரை கிராமங்களிலும், நகர்ப்புறங்களிலும் விழாக்காலங்களில் நூற்றுக்கணக்கில் வழங்கிவருகின்றன.

இந்த இசைப்பாடல்களின் வகையிலே பல சித்தர்கள் உவந்து கையாண்ட ஒரு வடிவம் கும்மியாகும். கும்மி என்ற இந்த இசைப்பாவின் யாப்பு முறையிலே தனித்தனிப் பாடல்களாகச் சித்தர் இலக்கியங்கள் அமைந்திருப்பதோடுகூட, தனித்தனி நூல்களாகவே அமைந்தும் காணப்படுகின்றன. வாலைக் கும்மி, ஞானக்கும்மி போன்ற நூல்கள் இவ்வகையான சித்தர் இலக்கியத்திற்குச் சான்றாகும். இவை உணர்த்தும் பொருள் ஆன்மஞானம், ஆன்ம அனுபவம், ஆன்ம இயல்! ஆனால் இவை வழங்கிவருகின்ற வடிவமோ கும்மி.

நாடோடி இலக்கியம்

இதுவரை நாம் ஆராய்ந்த சித்தர் இலக்கிய வடிவங்களைத் தவிர நாடோடி இலக்கியம் என்ற தனித்தலைப்பிலே இந்த இலக்கியத்தை நாம் பார்க்கவேண்டிய அவசியம் ஒன்று இருக்கிறது.

யாப்பில் நாட்டுப்பாடல்களின் போக்கிலே அமைகின்ற சித்தர் இலக்கியத்தில் இன்னொரு சுவையான பண்பு கலந்து காணப்படுகின்றது. அது அந்தத் தமிழ்நடையின் சில குறிப்பிட்ட இயல்புகளை உள்ளடக்கிய தன்மையாகும்.

வினைமுடிபுகள் : நாட்டுப்பாடலின் போக்கிலே அமைந்த சித்தர் இலக்கியத்தில் பல இடங்களிலே வினை முடிபுகள் பேச்சு வழக்கிலே அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம். ஆச்சு, போச்சு போன்ற சொற்களும்; செல்லுது, வருகுது போன்ற ஆட்சிகளும்; சொல்லணும், கொடுக்கணும் போன்ற முடிபுகளும்; போடி, வாடி போன்ற சொல்லாட்சிகளும்; அம்மச்சி, அக்கச்சி, தங்கச்சி போன்ற விளிகளும்; ஓ, ஆ என்பன போன்ற இடைச்சொற்களும்; அம்மாடி, ஆத்தாடி போன்ற வியப்புச் சொற்களும் நாட்டுப்புற வினை முடிபுகளோடு கலந்து கையாளப்படுகின்றன.

சொற்கள் : இலக்கிய வழக்கில் இல்லாத இனச் சொற்களும், சாதிச் சொற்களும் உட்பொருள் கொண்ட கருத்துச் செறிவோடு நாட்டுப்புறப் பாடல்களாகிய சித்தர் இலக்கியத்தில் ஏராளமாகப் பயின்றுவருகின்றன. கவுண்டன், இடையன், முதலி, பிள்ளை, ஐயர் போன்ற சாதிச் சொற்கள் இந்தப் பாடல்களிலே பயின்று வருகின்ற பொழுது அவற்றுக்கு வழக்கமான பொருள் இருப்பதில்லை. இவ்வாறே விலங்குச் சொற்களும், பறவைப் பெயர்களும் உட்பொருளோடு கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. குதிரை, ஆடு, பசு, குரங்கு போன்ற விலங்கினச் சொற்களும் மயில், குயில், பருந்து போன்ற பறவை இனச் சொற்களும் உட்பொருளோடு இந்தப் பாடல்களிலே கையாளப்பட்டு வருகின்றன. ஒருசில இடங்களில் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட செய்யுள் வடிவங்களே அமைந்த சித்தர் இலக்கியத்திலும் இவ்வகையான சொல் ஆட்சியைக் காண்கிறோம். நுட்பம் என்னவென்றால் இந்தச் சொற்களின் பொருள் நிகண்டில் காணப்படுகிற பொருள் இல்லை. அவற்றின் ஆன்மப் பொருள் வேறாகும்.

பிற மொழிச் சொற்கள் : பழமையான சித்தர் பாடல்களிலே வட மொழிச் சொற்கள், செந்தமிழ்ச் சொற்கள் என்ற பாகுபாடின்றி இந்தப் பாடல்களின் நடையிலே சொற்கலவை அமைந்திருப்பதும் உண்டு. பிற்காலத்தில் எழுந்துள்ள சித்தர் பாடல்களில் பாரசீகச் சொற்களும், உருதுச் சொற்களும்கூட விரவி வருகின்றன. இதற்கு முக்கிய காரணம் மக்கள் கூட்டத்தை நோக்கிச் சித்தர் தமது அநுபவத்தை நேருக்கு நேராக வெளியிடும்போது, தமது ஆன்ம வாணிபத்தை மக்களின் செலாவணியிலுள்ள நாணயங்களில் வழங்குகிற முறையேயாகும். எனவே தூய்மை என்று சொல்லப் படுகின்ற மொழி இலக்கணத்தையும் மீறி வழக்காறு என்று சொல்லப் படுகிற மரபைக் கையாளுகின்ற முறை சித்தர்களிடையே காணப் படுகின்றது. 'குதிரை கட்டிய லாயத்திலே' என்று ஞானக்கும்மியிலே ஒரு வரி வருகிறது. 'பரித்தொழு' என்ற தமிழ்ச்சொல்லைக் கையாளா மல் மக்களின் அன்றாட வாழ்விலே வழங்கி வருகின்ற 'லாயம்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார் இந்தச் சித்தர். இவரைப் போன்றே ஓடப்பாட்டுகள் பாடுகின்ற சித்தர் மாலுமி, மீகாமன், சுங்கான் போன்ற சொற்களையும், ராவுத்தர், மேஸ்திரி போன்ற சொற்களை யும் கையாண்டு இந்தச் சொற்கள் அனைத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட பேருண்மைகளை மிக எளிய முறையிலே வெளியிட்டுவிடுகின்ற ஓர் அருமைப்பாடு, ஒரு நேயப்பாடு சித்தர் இலக்கியத்தின் மொழி மரபாக இருந்துவருகிறது.

அலைவீச்சு

சித்தர் இலக்கியத்தின் பாடல் அமைப்பிலே மிகமிக விளக்கமாகத் துலங்குகிற ஒரு பண்பு அந்தப் பாடல்களுக்கு உள்ளே கனல்கிற நெருப்பு ஆகும். அது ஒரு ஆன்ம ஒளியின் வெளியீடு.

அடப்பண்ணி வைத்தார் அடிசிலை உண்டார்
மடக்கொடி யாரொடு மந்தணம் கொண்டார்
இடப்பக்க மேஇறை நொந்ததே என்றார்
கிடக்கப் படுத்தார் கிடந்தொழிந் தாரே.

ஆடி ஓடி அமர்கின்ற மனித ஆயுளின் வரலாறு முழுவதும் நான்கு வரிக்குள்ளே வேகத்தோடு தொடங்கி, வேகமாகவே முடிந்து நின்று விடுகிறது. அந்த வேகம் பாடலின் கருத்தில் மட்டுமல்லாமல் அதன் நடையிலும், அந்தப் பாடல் செல்கின்ற மிடுக்கான செலவிலும், சொற் களின் துடிப்பிலும் ஒப்பற்ற ஓர் ஓட்டத்தோடு விறுவிறு என்று சென்று நின்றுவிடுகிறது.

வையகத்தில் மாந்தர் முன்னம்
வாய்திறப்ப தில்லையே

என்றும்,

அருட்தரித்த நாதனாணை
அம்மையாணை உண்மையே

என்றும்,

இல்லைஇல்லை இல்லைஇல்லை
இல்லைஇல்லை இல்லையே

என்றும் பாடல் வரும்போது அதனுடைய வேகம், நம் உடம்பையே போட்டு ஆட்டுகிறது. ஓட்டமும் நடையுமாகப் படர்ந்து செல்கின்ற ஒரு சித்தனுடைய வேகத்தை இந்த வரிகளிலே காண்கிறோம். அவன் நின்று பேசுகிறான் என்றால் நின்று பேச நேரம் இல்லாதநிலை போன்ற அந்த வேகம் காற்றாகப் பறக்கிறது. கனலாக எரிகிறது. தீப்பொறியாகத் தெறிக்கிறது.

மோன அமைதி

கடலானது பொங்கிப் பெருகி அலைவீசி ஆடுவதும், உள்ளே மீள்வதும் பின் அது பொங்குவதும் புரள்வதுமாக எப்படி ஒரே அலை வீச்சாக இருக்கிறதோ, அப்படிப்பட்ட சித்தர் இலக்கியத்தைப் போலவே இன்னொரு வகையும் உண்டு. ஆழ்ந்து அகன்று சிற்றலை வீசிப் பெரிய ஏரிநீர் போன்ற ஒரே அமைதியிலே காட்சிதரும் சித்தர் பாடல்களும் உள்ளன.

என்தாயோடு என்அப்பன்
ஏழேழ் பிறவியும்
அன்றே சிவனுக்கு
எழுதிய ஆவணம்

இந்த வரிகளைப் பாருங்கள். இவற்றில் உள்ள அமைதி ஆழ்ந்து அகன்ற ஏரியின் அமைதியாகும்.

அன்றும் திருவுருவம்
காணாதே ஆட்பட்டேன்
இன்றும் திருவுருவம்
காண்கிலேன்—என்றும்தான்
எவ்வுருவோ நும்பிரான்
என்பார்கட்கு என்னுரைக்கேன்
எவ்வுருவோ நின்னுருவம்
ஏது?

இந்தப் பாடலிலுள்ள அமைப்பை என்னவென்று சொல்வது! இதுதான் ஆன்ம நேயப் பண்பு. இதுவே ஆன்ம அமைதி. யோக சமாதியின் உள்ளே அகலிடம் என்று சொல்லுகின்ற அந்த மாபெரும் சமாதியிலே சித்தர் பெருமான் மோனம்கூடி உடலும் உள்ளமும் அமைதியில் ஒடுங்கிய நிலையிலே அமர்ந்திருப்பது போன்ற ஓர் ஆன்மப் பேரமைதி இந்தப் பாடல்களிலே நிட்டைகூடி நிற்கிறது. இதுவும் சித்தர் இலக்கியத்தின் ஒரு மாபெரும் மாண்பு ஆகும்.

பொருளுக்குள் பொருள்

சித்தர் இலக்கியத்தின் பாடல்களிலே உள்ள சொற்களின் அமைப்பிலே வினோதமான இன்னொரு சிறப்பு குடிகொண்டிருக்கிறது. அது என்னவென்றால் இந்தப் பாடல்கள் சொல்லுகிற சொற்களின்

பொருள் ஒன்றாக இருக்கும். அந்தச் சொற்கள் உணர்த்துகிற உருவகத்தின் பொருள் மற்றொன்றாக இருக்கும்.

இரண்டு கடாவுண்டு
இவ்வூரின் உள்ளே
இரண்டு கடாவுக்கும்
ஒன்றே தொழும்பன்

என்ற பாடலைப் பாருங்கள். இந்தச் சொற்கள் உணர்த்துகின்ற பொருள் வேறு. ஆனால் அவற்றின் உருவகம் உணர்த்துகின்ற பொருள் வேறு.

மூங்கில் எழுந்ததோர்
வேம்புண்டு வேம்பினில்
சார்ந்து கிடந்த
பனையிலோர் பாம்புண்டு

என்ற பாடலைப் பாருங்கள். இந்தச் சொற்களின் பொருளை வைத்துச் சித்தரின் கருத்தைப் புரிந்துகொள்வது எப்படி?

கொட்டியும் ஆம்பலும்
பூத்த குளத்திடை
எட்டியும் வேம்பும்
இனியதோர் வாழையும்

என்ற பாடலைத்தான் பாருங்கள். பழைய இலக்கியங்களாகிய சித்தர் பாடல்களில் வருகின்ற இத்தகைய உருவக உட்பொருளைப் போலவே அண்மைக் காலத்துத் தோன்றிய சித்தர் இலக்கியத்திற்குள்ளும் பல பாடல்களைப் பார்க்கிறோம். சான்றாக,

கையில்லாக் குட்டையன்
கட்டிக்கிட்டான்—அதைக்
கண்ணில்லாக் குருடன்
கண்டுக்கிட்டான்

நாட்டுப்புறப் பாடலின் போக்கிலே அமைந்த இந்தப் பாடலைத்தான் பாருங்கள். கையில்லாத ஒருவன் கட்டிக்கொள்வதும், கண்ணில்லாத ஒருவன் பார்ப்பதுமான கருத்தைக் கூறுகின்றன இந்தப் பாடலில் வருகின்ற சொற்கள். இந்தச் சொற்களின் பொருளுக்கு அறிவியல் முறையிலே என்ன பொருள் இருக்கிறது? சொற்களுக்குள்ளே புகுந்து நிற்கிற அந்த உருவகத்தின் பொருள் முற்றிலும் மாறுபட்டதாக இருக்கிறது.

இவ்வாறே உருவகத்தின் உட்பொருளைப் பாடலின் சொற் பொருள்கொண்டு காண இயலாத ஒரு மயக்கம் இந்தப் பாடலுக்கு இயல்பாக அமைந்திருக்கிறது. கருத்தை அறிவுகொண்டு புரியமுடியாவில்லை என்றாலும் அந்தப் பாடலுக்குள்ளே உள்ள உருவகமானது ஏதோ செய்து நம்மை எப்படியோ மயக்குகிறது. பொருள் புரியாத

நிலையிலும்கூட ஏதோ ஒன்று நம்மை அந்தப் பாடலின்பால் ஈர்க்கிறது. ஏதோ ஒன்று நம்மை அந்தப் பாடலுக்குள்ளே இழுக்கிறது. அதுதான் ஆன்ம மயக்கம் என்று சொல்லப்படுகிற ஞானானந்தப் பேரின்பக் கிறக்கமாகும்.

இதுவரை நாம் ஆய்ந்த பண்புகளின் மொத்தத் தொகுப்பு வருமாறு:

சித்தர் பாடல் என்னும் இலக்கியம் தமிழ்நாட்டில் பலநூறு ஆண்டுகளாக மிகுந்த பக்தியோடு ஆராதிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. படித்த மக்களைப் போலவே பாமர மக்களும் இந்தப் பாடல்களை மெய்யுருகி அனுபவித்து வந்திருக்கிறார்கள். நாட்டுப் பாடல்கள் என்று வழங்குகிற நாடோடி இலக்கியத்திலும் இந்தச் சித்தர் பாடல் ஒரு தனியான தெய்வ மணத்தோடு கமழ்கிறது.

'வினைக்கு ஈடாய் மெய்' என்னும் திருமந்திர வாக்குப்படி, உயிரின் வினைக்குத் தக்கவாறு உடம்பு அமைகிறதல்லவா? அது போலவே ஒரு கவிதையின் வடிவமும் மெய்யும் அமைகின்றன. சித்தர் கள் கூறுகிற தத்துவத்திற்கு ஏற்ப அவர்களின் பாடலும் உருவ அமைப்பு எடுக்கிறது. கருத்துக்கு இயைந்த வடிவம் கொள்கிறது. மற்ற இலக்கியப் பாடல்களின் போக்கு, நடை, அமைப்பு ஆகியவற்றி லிருந்து சித்தர்களின் பாடல் மாறுபட்டிருப்பதற்கு இந்த நுட்பமே காரணமாகும்.

சித்தர் பாடல்கள் எல்லாம் ஒரே யாப்பு முறையில் அமைந்திரா விட்டாலும், இவற்றின் அமைப்பு முறையில் ஓர் ஒருமைப்பாடு இருக்கும். அந்தந்தச் சித்தரின் முதிர்ச்சிக்கும், மொழியாற்றலுக்கும் ஏற்ப யாப்புமுறை மாறினாலும், இந்தப் பாடல்கள் அனைத்திலுமே ஓர் குழந்தையின் எளியதன்மை, ஓர் இங்கிதப் பசுமை ஆகிய பண்பு களை அவர்களுடைய சொற்களிலும் காணலாம். ஆனால் ஒரு முக்கியமான உண்மையை மறந்துவிடக் கூடாது. அதாவது, எளிமை என்பது சொற்களின் எளிமைதான். கருத்து வேறு. குழந்தையைப் போன்றதோர் எளிமை ஒளிவீசினாலும், குழந்தைகளா சித்தர்கள்! இல்லையே! எளிமை என்பது சொற்களிலே உள்ள எளிமைதான். கருத்து மிகமிக ஆழமாக இருக்கும். ஆழமான சுனை அல்லது ஏரியின் தண்ணீர் பரிசுத்தமாக இருந்தால் அடிமணல் தெரியும். அப்படிப்பட்ட சுத்தமான சுனை இந்தப் பாடல்கள். ஆனால் கருத்தாழமோ என்றால் தண்ணீருக்குள் முங்கி மணல் எடுக்கப்போனால் உள்ளே உள்ளே போய்க்கொண்டிருக்கும். நம்முடைய ஆணவமே அதில் கரைந்து அமிழ்ந்துவிடும்படியாக இருக்கும். அது அந்த எளிய சொற் கள் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற தத்துவத்தின் ஆழம்; ஆன்ம ஆழம்.

எளிமையைப் போலவே இன்னொரு சிறப்பு என்னவென்றால், அந்தப் பாடல்களிலே அங்கங்கே உள்ள அலைவீச்சாகும். ஏரிநீர் காற்றிலே அலை மோதிக்கொண்டிருக்கும் அல்லவா? அந்த அலைகள் சிரிப்பது ஒரு சித்தருடைய சிரிப்பாகும். அந்த அலைகள் வீசிவீசிக் கரையிலே வந்து தட்டுவது ஒரு சித்தருடைய உல்லாச விளையாட் டாகும். அப்போது அந்த அலைவீச்சு கடலாகக் காட்சிதரும். சில

சமயங்களில் சில பாடல்கள் சலனமே இல்லாமல் மோன அமைதியைப் பிரதிபலித்து நிற்கும். காற்று இல்லாதபோது நடுநிசியிலே தடாகத்தின் தண்ணீர் உறங்குவதுபோல; அழகும் மோனமும் பயபக்தி கொள்ளும் படியாகத் தோற்றம் தரும். இது சித்தர்களின் நடையிலே உள்ள சித்தியாகும்.

இனி, மூன்றாவது சிறப்பு, மிகப் பெருஞ்சிறப்பு என்னவென்றால், இந்தப் பாடல்களில் உள்ள மெய்யான உருவகம், மெய்யான உள்ளுறை. சொல்லுகின்ற சொற்களின் வெளியீடு ஒன்றாக இருக்கும்; சொல்லப்படுகிற கருத்து மற்றொன்றாக இருக்கும். சரீரத்துக்குள் சரீரமாக ஆன்ம சரீரம் இருப்பதுபோல, இந்தப் பாடல்களுக்குள் ளேயே உருவகத் தத்துவம் ஒன்று ஒப்பற்ற விலாசத்தோடு விளங்கு கிறது.

★

3. எது அறிவு?

ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சந்திர மண்டலத்துக்குப் போவது பற்றி யாராவது நம்மிடம் சொன்னால், அவனை மூடநம்பிக்கை யுள்ளவன் என்று நகையாடுவோம்.

நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வானத்திலே நாம் ஊர்திகொண்டு பறந்து செல்லலாம் என்று ஒருவன் கூறினால் அவனை ஒரு பௌரர்ணிகன் என்று பட்டம் சூட்டி ஒதுக்கிவிடுவோம்.

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நாம் நம்பமுடியாமல் ஏளனம் செய்தவையெல்லாம் இன்று நம் கண்முன் நடப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

அதாவது அன்று நமது அறிவுக்குப் பொருந்தாமல் இருந்த பல செய்திகள் இன்று நித்திய நடப்புக்களாகிவிட்டன. எப்படி? அறிவு முன்னேறியிருப்பதால்!

ஆம்; அறிவு முன்னேறியுள்ளது. ஆனால் அது எப்படி முன்னேறி யிருக்கிறது. பாவபுண்ணிய உணர்ச்சியின்றி முன்னேறியிருக்கிறது. எந்தப் பூட்டுக்கும் திருட்டுச் சாவியைக் கண்டுபிடித்துவிடுகிறது நமது இன்றைய அறிவு.

தினப் பத்திரிகைகளைத் திறந்தோமானால் எத்தனை நவீனமான திருட்டுகளைப் பார்க்கிறோம்! அறிவோடு செய்கிற திருட்டுக்கள் அவை! நவீனமான கருவிகளைக் கொண்டு செய்கிற செயல்கள் அவை!

கார் ஷெட்டுக்குள் இருக்கிற மற்றொருவனுடைய வண்டியை ஒசைப்படாமல் வெளியே திருடிக்கொண்டு போய்விடுகிறது அறிவு! வெளியே வண்டிகளை நிறுத்த அஞ்சுகிறோம்! கதவுகளைப் பூட்டிக் கொண்டு இரவு படுப்பதற்கும் பயமாக இருக்கிறது! சமுதாய வாழ்க் கையை எடுத்தோமானால் பல ஊழல்கள். எதைச் செய்தால் பாவம், எதைச் செய்தால் புண்ணியம் என்கிற உணர்ச்சியே போய்விட்டது. அறிவுக்குத் தோன்றுகிறவற்றை எல்லாம் நாம் செய்யலாம் என்று நினைக்கிறோம். ஏனென்றால் அறிவின் பலம் நமக்கு அதிகமாகி விட்டது. இந்த மாதிரி நிலை இந்தியாவில்தான் இருக்கிறதா என்றால் உலகம் முழுவதும் இருக்கிறது. மேனாடுகளில் பார்க்கிறீர்கள். அமெரிக்காவில் இல்லாத பொருளா? அமெரிக்காவில் இல்லாத செல்வமா? எல்லா வாழ்க்கை வசதிகளும் நிரம்பி வழிகிற ஒரு சமுதாயம் அமெரிக்க சமுதாயம். அங்கேயும் அமைதி இருக்கிறதா? அங்கே உள்ளவனும் ஹிப்பி மாதிரி முடிவளர்த்துக்கொண்டு இந்தப் பக்கமாக வருகிறான். ஏதோ ஒரு தவிப்பு. ஏதோ ஒன்று தனக்குத்

தேவையானது கிடைக்கவில்லை. அது பணத்தால் கிடைக்குமா என்றால் கிடைக்க மாட்டேன் என்கிறது. வாழ்க்கை வசதிகளால் கிடைக்குமா என்றால் கிடைக்க மாட்டேன் என்கிறது. நட்புறவினால் கிடைக்கலாமா என்றால் நட்பு செய்வதற்குத் தெரியவில்லை. நட்பு என்ற கலையே நம்முடைய மனித சமுதாயத்தை விட்டுப் போய் விட்டது. இப்படி வாழ்க்கையில் ஒரு தவிப்பு எல்லாரிடமும் இருக்கிறது. அதிலும் விஞ்ஞான அறிவு அதிகமாக உள்ள நாடுகளி லெல்லாம் இந்தத் தவிப்பு அதிகமாக இருக்கிறது.

அபின் சாப்பிடுகிறேன் என்கிறான். கஞ்சா பிடிக்கிறேன் என்கிறான். மாணவர்கள் நிலையும் அப்படி ஆகிவிட்டது. இப்படிச் செயற்கையாக ஏதாவது சாப்பிட்டு அமைதி கிடைக்காதா என்று அலைகிறான் மனிதன்.

அன்பு என்ற பேரின்பம் இருக்கிறதே அது எங்கேயாவது கிடைக்காதா என்று இந்தியாவிற்கும் வருகிறான். இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையை அப்போதே மகாத்மா காந்தியும், ராஜாஜியும் வேறு சில பெரியோர்களும் கண்டார்கள். இதற்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும், நம்முடைய சனாதன தர்மத்தை மீட்டுக்கொடுத்து நம்முடைய பாரத ஜாதியினுடைய சுயதர்மம் இருக்கிறதே அதற்கு மீண்டும் மறுமலர்ச்சி கொடுக்கவேண்டும் என்று எண்ணினார்கள்.

இந்திய தேசம் பழமையான எப்படிப்பட்ட தேசம்! மற்ற நாடுகள் மாதிரியா நம்முடைய நாடு? நம்முடைய பரம்பரை என்ன? நம்முடைய மூதாதையர்களெல்லாம் யார்? எப்படிப்பட்ட ஆன்மாக்கள் நடமாடிய நாடு? நாம் இப்போது புழுக்கள் மாதிரி ஊர்ந்துகொண்டு இருக்கிறோம்.

பாரதியார் காலத்திலேயே இந்தியாவில் இந்நிலை தொடங்கி விட்டது.

"நண்ணிய பெருங்கலைகள்—பத்து
நாலாயிரம் கோடி நயந்துநின்ற
புண்ணிய நாட்டினிலே—இவர்
பொறியற்ற விலங்குகள்போல் வாழ்வார்
நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே!—இந்த
நிலைகெட்ட மனிதரை நினைந்துவிட்டால்
நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே!"

என்று நெஞ்சு கொதித்தார் பாரதியார்.

இந்த மாதிரியான ஓர் அமைதிக்குறைவு ஏன் ஏற்பட்டது? அறிவுக்கும் உணர்ச்சிக்கும், மூளைக்கும் நெஞ்சுக்கும், போராட்டம் இருக்கிறதே அதுதான் இன்றைக்குச் சமுதாயத்திலுள்ள ஒரு பெரிய போராட்டம். மூளை அதன் போக்கில் வளர்ந்துகொண்டே போய் விட்டது. ஐம்பதாண்டுகளுக்கு முன்னால் மனிதன் சந்திர மண்டலத் தில் போய்க்குதித்தான் என்று சொன்னால், தமிழ் அறிஞர்கள் நம்பு வார்களா? புராணக்கதை சொல்கிறநாடு நம்முடைய தமிழ்நாடு. இதை யும் புதிதாக ஒரு புராணம் என்று தான் தமிழன் கூறுவான். இதை

எவனாவது நம்புவானா? இந்தப் பகுத்தறிவு இருக்கிறதே, பொல்லாத அறிவு இருக்கிறதே, இந்த அறிவுதான் நமக்கு இப்போது இடையூறாக இருக்கிறது. இந்த அறிவினால் அதை அன்று புரிந்து கொள்ள இயலாது. ஆனால் இன்று அது மெய்யாகிவிட்டது.

மனிதர்கள் முன்னேறிவிட்டார்கள். ஆனால் மனிதன் முன்னேறி விட்டானா? காரணம் என்ன என்றால் இந்தப் போராட்டம்தான். மூளைக்கும் நெஞ்சுக்கும் பாரத யுத்தம் போன்ற ஒரு பெரிய போராட்டம் கண்டுள்ளது. ஒரு பெரிய பாரத யுத்தம் மனிதனுக்குள் நடந்துகொண்டிருக்கிறது, மூளைக்கும் நெஞ்சுக்கும்! மூளை எதை எதையோ சாதனைகளாகப் புரிகிறது. ஆனால் நெஞ்சுக்குள் அது செல்லமாட்டேன் என்கிறது. நெஞ்சோடு இயைந்த அறிவு உண்டாகவில்லை. இந்த நிலையின் அவலத்தை இரண்டாயிரம் ஆண்டு களுக்கு முன்னாலே நம்முடைய தமிழ்நாட்டு அறிஞர்கள் பாடினார்கள்.

அறிவு எப்போது உண்மையான அறிவாக இருக்கும்? இந்த அறிவு எந்த உடம்பிற்குள் எப்போது புகுந்து செல்லும்? நாலடியாரின் ஒரு பாடல் இதுபற்றிப் பேசுகிறது.

இப்படிப்பட்ட சாதனைகள் (knowledge) பெற்றிருந்தும்கூட, மனிதன் திருந்தவில்லையே, ஏன்? இந்த அறிவு எங்கே நின்றுவிட்டது என்று பார்த்தால் மண்டையிலேயே நின்றுவிட்டது, நெஞ்சைத் தொடவில்லை. நெஞ்சைத் தாண்டி ஆன்மாவை இன்னும் தொடவில்லை. மனிதனை அழிப்பதற்காக ஆயுதங்களைக் கண்டு பிடிக்கிறான். இங்குப் பூமிக்குள் இருந்து ஒரு கருவியின்மூலமாக அங்கே சந்திரமண்டலத்தில் நடக்கிற செயல்களையெல்லாம் அளந்து பார்த்து அந்தக் குறிப்பிட்ட வினாடிக்கு அங்குபோய் இறங்குகிறான். அங்கிருந்து திரும்புகிறான். இதைச் செய்தது எப்படிப்பட்ட அறிவினுடைய ஆற்றல். ஆனால் நெஞ்சு எப்படி இருக்கிறது? இதயம் எப்படி இருக்கிறது?

கடைசிக் காலத்தில், அத்தனை வயதில், இவ்வளவு அக்கறை யுடன் அமெரிக்காவுக்குப் பறந்து போனாரே ராஜாஜி, அவர் எதற்காகப் போனார்? மனித சமுதாயத்தை இந்தப் பயங்கரமான குண்டிலிருந்து எப்படியடா காப்பாற்றுவது என்று வாதாடுவதற் காகத்தானே போனார். அந்தத் தள்ளாத வயதிலே அவருடைய மருத்துவ நண்பர்கள் எல்லாம் இந்தப் பயணத்தை மேற்கொள்ளக் கூடாது என்று சொன்னார்கள். ராஜாஜி என்ன செய்தார்? தம்மு டைய டாக்டரையும் உடன் அழைத்துச் சென்றுவிட்டார். அவருக்கு அத்தனை தூயரம். இந்த மனித சமுதாயம் வீணாய் ஒரு குண்டுக்கு இரையாகிறதே. அறிவு வந்து இந்த மனித சமுதாயத்தை அழிக்கப் போகிறதே என்று கவலைப்பட்டார். இதைத்தான் பாடினார்கள் நாலடியாரிலே.

அறிவு எப்போது உடம்பிற்குள் போகும்? அறிவு விசால மானது. நுண்ணியது; ஆழ்ந்தது; கூர்மையானது. எல்லாம் சொன் னோம். இந்தக் கூர்மை, நுண்மை, அகலம், ஆழம் எல்லாம் உடம்பின் உள் எளிதாகச் செல்லுமா? யாருக்குப் போகும்? இப்போது ஏன்

செல்லவில்லை? மண்டையோடு ஏன் நின்றுவிட்டது? உள்ளத்திற்குள் நுழைந்து கருணையைத் தொடவில்லையே! மனித அபிமானத்தை வளர்க்க வில்லையே? இந்த உடம்பிற்குள், உள்ளத்திற்குள் போயிருந்தால் மனிதனும் சீர்திருந்தியிருப்பானே! மனித சமுதாயம் சீர்திருந்தியிருக்குமே! சீர்திருந்தவில்லையே! என்ன காரணம்?

" பாலாற் கழீஇப்
பலநாள் உணக்கினும்
வாலிதாம் பக்கம்
இருந்தைக்கு இருந்தன்று"

இது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்திய தமிழ். அதனால் கொஞ்சம் கடினமான சொற்கள், வழக்கு ஒழிந்த சொற்கள் எல்லாம் இருக்கும். உயர்ந்த பாட்டு.

அடுப்புக்கரிக்கு 'இருந்தை' என்பது பழைய பெயர். அடுப்புக் கரியைப் பாலால் கழுவுகிறோம்; பல தடவை கழுவுகிறோம்; ஒரு நூறுதடவை அதற்குப் பால் அபிஷேகம் பண்ணுகிறோம். எதற்கு? அடுப்புக்கரித் துண்டிற்கு!

பலநாள் உணக்கினும்—பலநாட்கள் காய வைத்தாலும், பழைய படியும் பாலால் கழுவுதல், பழையபடியும் உணர்த்துதல், மீண்டும் பாலால் கழுவுதல் என்று இவ்வாறு பலமுறை செய்கிறோம் என்று வைத்துக்கொள்வோம். பலன் இராது.

'வாலிதாம் பக்கம்': வால் என்றால், பழைய தமிழில் வெள்ளை என்பது பொருள். 'வாலிதாம் பக்கம் இருந்தைக்கு இருந்தன்று.' நீ எத்தனை தடவை அதைப் பாலில் கழுவிக் காயவைத்துப் பின்னர், அபிஷேகம் பண்ணினாலும் அடுப்புக்கரி வெள்ளையாவதில்லை. வெள்ளைநிறத்தின் பக்கத்தில்கூட வருவதில்லை. வெள்ளையாகாது என்று சொல்லவில்லை; அதற்குப் பக்கத்தில்கூட வராது என்று பேச்சுத் தமிழிலே சொல்கின்றது போன்று நாடகப்பாங்கிலே இருக்கிறது. பாருங்கள், தமிழ் எப்படி வருகிறது என்று! அந்த வார்த்தை பழைய வார்த்தையே ஒழிய, சொல்லானது பேசுகின்ற பாணியில் இருக்கின்றது. 'வாலிதாம் பக்கம் இருந்தைக்கு இருந்தன்று,' அது வெள்ளையினுடைய பக்கம்கூடப் போகாது. அதுபோல, 'கோலால் கடாஅய்'—ஒருவனுக்கு அறிவை உள்ளே திணிக்கவேண்டும் என்பதற் காக இந்த knowledge இருக்கிறதே, தாவரவியல், இயற்பியல், வேதியியல், உயிரியல் எல்லாம் ஒரு காகிதத்தில் சுருட்டிப் பொட்டலமாகப் போட்டு அவன் காதிற்குள் போடுவது. எதை? அறிவை! காதினுள் போட்டு—கோலால் கடாஅய் உள்ளே திணிக்கிறது—குறினும்—உள்ளே தள்ளினாலும். கோலால் கடாஅய் என்ற தொடரைப் பாருங்கள்: "Poetry Communicates before it is understood" கவிதையினுடைய சிறப்பு என்னவென்றால் சொல் புரிவதற்கு முன்னாலேயே கவிதை புரிந்துவிடும். கடாய் என்று சொன்னாலே குத்துதல் என்னும் ஒலிப்பொருள் வந்துவிடுகிறது பாருங்கள். அதுதான் செய்யுளின் சிறப்பு. இரண்டாயிரம் வருடத்திற்கு முந்திய தமிழ் இந்தப் போடு போடுகிறது. 'கோலால் கடாஅய்க் குறினும் புகல்ஒல்லா'—உள்ளே

குத்தினாலும் உள்ளே புகாது. ஏன்? 'நோலா உடம்பிற்கு அறிவு'. நோன்பு நோற்காத உடம்பு இருக்கிறதே, அந்த உடம்பிற்குள் அறிவு புகாது. அந்த உடம்பு நோன்பு நோற்ற உடம்பாக இருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் இந்த அறிவு உள்ளே புகும். இல்லையானால் மண்டைக்குள்ளேதான் நிற்கும்.

பாலால் கழீஇப்
பலநாள் உணக்கினும்
வாலிதாம் பக்கம்
இருந்தைக்கு இருந்தன்று;
கோலால் கடாஅய்க்
குறினும் புகல்ஒல்லா
நோலா உடம்பிற்கு
அறிவு! (நாலடியார்)

மனிதனைக் கொலை செய்வது எப்படி, கொள்ளையடிப்பது எப்படி என்பதற்குத்தான் நெஞ்சுக்குள் புகாத அறிவு பயன்படும். அந்த அறிவு மூளையோடு நின்றுவிட்டது. அதற்கு மேலே நெஞ்சத்தைத் தொடவில்லை. ஆன்மாவைத் தொடவில்லை. ஆகையினாலே விஞ்ஞான அறிவு வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை நான்! நிச்சயம் வேண்டும். முன்னேற வேண்டும் நாம். இதெல்லாம் வேண்டும். அந்த அறிவு எப்படி வேண்டுமென்றால், அந்த அறிவு எந்த உடம்பிற்குள் போகவேண்டும் என்றால், நோற்ற உடம்பிற்குள் போக வேண்டும். அப்போதுதான் மனித சமுதாயத்திற்காக அந்த அறிவு பயன்படும்.

உலகத்தில் அறிவுக்குக் குறைச்சல் இல்லை. என்ன கவலை என்றால் எல்லா உடம்பும் நோலா உடம்பாக இருக்கிறது. அதனால் அறிவு காதிலேயே தங்கிப்போய்விட்டது. மண்டையில் வேலை செய்கிறது. நெஞ்சத்தைத் தொடமாட்டேன் என்கிறது. மனித சமுதாயத்தினுடைய சீலம், ஒழுக்கம், மனித சமுதாயத்தினுடைய முன்னேற்றம், நன்மை, இவை பற்றியே கவனிக்கமாட்டேன் என்கிறார்கள். நோலா உடம்பாக மனித சமுதாயம் இருந்துவிட்டது. அதனால் அறிவு அறத்திலிருந்து துண்டித்துக்கொண்டு நிற்கிறது. இதயப் பண்பாட்டிலிருந்து பிரிந்து தன்னந்தனியாக அறிவு இயங்குகிறது. இன்னும் சொல்லப்போனால் மனித மூளையும், மனித இதயமும் போரிடுகின்றன. இரண்டுக்கும் உடன்படிக்கை ஏற்படவில்லை.

நோன்பு என்றால் என்ன? நாலடியாருக்குப் பல ஆங்கிலேயர்கள் எல்லாம் மொழிபெயர்ப்புச் செய்திருக்கிறார்கள். பல நாட்களுக்கு முன்னாலேயே செய்திருக்கிறார்கள். ஒருவர் discipline என்றார். ஒருவர் invocation என்றார். ஒருவர் a way of life என்றார். இவை எல்லாம் சேர்ந்த மொத்தம்தான் நோன்பு.

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் பாரதிய வித்யா பவனத்தினர் ஒரு புத்தகம் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் புத்தகத்தில் ஒரு வாக்கியம் வருகிறது; யோகின் சொல்லுகிறார்:

"During the last forty years science has advanced in many spheres, still the greatest puzzle for the human mind is the mind itself."

ஸரோகின் பெரிய ரஷ்ய ஆசிரியர். அவருடைய நூல் எல்லாரும் படிக்க வேண்டிய நூல்.

இந்த இடத்தில்தான் உணர்வு என்பது வருகிறது. இதெல்லாம் அறிவினுடைய சமாசாரம். இலக்கியத்திற்கு உணர்வு வேண்டும். வெறும் அறிவானது வார்த்தைகளை ஆராய்ச்சி பண்ணிக்கொண்டிருக்கும். பொழிப்புரை, பதவுரை, இப்படியே போய்க் கொண்டிருக்கும். எந்த இலக்கியமாகட்டும், அறிவோடு அணுகுகிற முறை ஒன்று, உணர்வோடு அணுகுகிற முறை ஒன்று. 'கண்ணினும் செவியினும் திண்ணிதின் உணர்வது' என்பது தொல்காப்பியர் சூத்திரம். எல்லாம் மிகவும் நுட்பமான விஷயங்கள். வெறும் ஏட்டுப் படிப்பு அறிவினால் மட்டும் பார்த்திட முடியாது. யாரால் அதைக் காணமுடியும் என்றால் 'கண்ணினும் செவியினும் திண்ணிதின் உணரும் உணர்வு' வேண்டும். அவர்களுக்குத்தான் புரியும் என்று சூத்திரத்தை வகுத்துவிட்டார் தொல்காப்பியர். இலக்கியத்திற்கே இந்த உணர்வு வேண்டியதிருக்கின்றது. அப்படியானால் சமுதாய வாழ்க்கையிலே, மனித உறவிலே, தெய்வத்தோடு நாம் கொள்ளவேண்டிய தொடர்பிலே, இது எவ்வளவு முக்கியம் பார்த்தீர்களா! அந்த உணர்வுதான் அடிப்படை! அந்த உணர்வு இல்லாமலே அறிவு வளர்ந்து கொண்டிருப்பதனால் என்ன ஆகிவிட்டது?

பெரிய விந்தைகளைச் செய்கிறோம் நாம். ஆனால் எந்தக் கண்டுபிடிப்புக்கு முன்னரும் நமக்குப் பெரிய தொல்லையாக இருப்பது இந்த அறிவுதான். இந்தப் பகுத்தறிவுதான். இந்தப் பகுத்தறிவு intuition-ஐக் கெடுத்துவிடக் கூடாது. Intuition என்று நம் உள் மனத்திற்குள்ளே உள் உணர்வு ஒன்று இருக்கிறது. நம்முடைய பாரத் தேசத்தினுடைய சிறப்பே இந்த உள்ளுணர்வுதான். நம்முடைய இலக்கியங்களாகட்டும், கலைகளாகட்டும், நம்முடைய சமுதாய இயலினுடைய பலவிதமான அறிவுச் செல்வங்கள் எல்லாவற்றிற்குமே, மூலகாரணமாக இருப்பது உள்ளுணர்வுதான். ஓர் உண்மையைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு முன்னாலேயே அவன் உள்ளுணர்வினால் முதலில் கண்டுபிடித்துவிடுகிறான். ஞானிகளெல்லாம் இந்த உள்ளுணர்வினாலேதான் பல இரகசியங்களையெல்லாம் உணர்ந்து கண்டுபிடித்தனர். இந்த உள்ளுணர்வு புதிதாக ஒன்றை ஆய்வதற்கு வரும்போது அறிவு வந்து தடைசெய்கிறது. ஒரு சிறிய நிகழ்ச்சியை நினைவுபடுத்துகிறேன்.

1875இல் உலகத்திலேயே மிக முன்னேற்றம் அடைந்துள்ள அமெரிக்க நாட்டிலே, அலெக்சாண்டர் கிரகாம் பெல் என்பவருடைய அனுபவத்தைச் சொல்கிறேன். டெலிபோன் கண்டுபிடித்தவர் அவர். 1875 மார்ச் 9ஆம் தேதிதான் இந்தக் கருவியைக் கண்டுபிடித்தார் கீழே இருந்தவாறு ஒரு கம்பியின் முனையை அவர் வைத்துக் கொண்டார்; அவருடைய நண்பர் வாட்சன் என்பவரை மேல்மாடியில்